

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה O	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא קמא-הגזול עצים		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ															
הנותן צמר לצבע והקדיחו יורה - נותן לו דמי צמרו.																		ק:	מ
צבעו כאור, אם השבח יתר על היציאה - נותן לו את היציאה יתירה על השבח - נותן לו את השבח.																		ק:	
לצבעו לו אדום וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום - רבי מאיר אומר: נותן לו דמי צמרו	[רבי מאיר]																	ק:	
אם השבח יתר על היציאה - נותן לו את היציאה, ואם היציאה יתירה על השבח - נותן לו את השבח.	רבי יהודה:																	ק:	
מאי כאור?																		ק:	ג
כלבוס.	ר"נ אמר רבה בר בר חנה:																	ק:	
מאי כלבוס?																		ק:	
כפרא דודי.	רבה בר שמואל:																	קא:	
הנותן עצים לחרש לעשות מהן כסא ועשה מהן ספסל, ספסל ועשה מהן כסא - ר' מאיר אומר: נותן לו דמי עצי	תנו רבנן: [רבי מאיר]																	קא:	
אם השבח יתר על היציאה - נותן לו את היציאה, ואם היציאה יתירה על השבח - נותן לו את השבח	רבי יהודה:																	קא:	
אם נתן עצים לחרש לעשות מהן כסא נאה ועשה מהן כסא כעור, ספסל נאה ועשה ספסל כעור, אם השבח יתר על היציאה - נותן לו דמי היציאה, ואם היציאה יתירה על השבח - נותן לו דמי השבח.	ומודה רבי מאיר:																	קא:	
יש שבח סמנין על הצמר, או אין שבח סמנין על הצמר?	איבעיא להו:																	קא:	
היכי דמי?																		קא:	
אילימא דגזול סמנין ודקינהו ותרגוהו וצבע בהן																		קא:	
תיפוק ליה משום דקינהו בשינוי																		קא:	
לא צריכא, דגזול סמנין שרויין וצבע בהו, מאי? יש שבח סמנין על גבי צמר, דאמר ליה: הב לי סמנאי דשקלתינהו, או דלמא אין שבח סמנין על גבי הצמר, דא"ל: לית לך גבאי ולא מידי?																		קא:	
ואי אין שבח סמנין על גבי צמר, מי מצוי אמר ליה לך גבאי ולא מידי? נימא ליה: הב לי סמנאי דאפסדתינהו	אמרי:																	קא:	
אלא להך גיסא: אין שבח סמנין על גבי הצמר ובעי שלומי ליה, או דלמא יש שבח סמנין על גבי צמר, וא"ל: הא מנחי קמך שקלינהו?																		קא:	
שקלינהו, במאי שקליה?																		קא:	
בצפון.																		קא:	
צפון עברי מיעבר, השבח לא עביד																		קא:	
אלא הב"ע - כגון דגזול צמר וסמנין דחד וצבעיה להווא צמר בהנך סמנין, וקא מהדר ליה ניהליה לצמר, יש שבח סמנין ע"ג הצמר, וקא מהדר ליה סמנין וצמר, או דלמא אין שבח סמנין על גבי צמר, וצמר מהדר ליה, סמנין לא מהדר ליה?																		קא:	
תיפוק ליה דאייקר ליה ניהליה בדמי	אמרי:																	קא:	
לא צריכא, דזל ציבעא.																		קא:	
ואיבעיא אימא: כגון שצבע בהו קופא.																		קא:	
הכא במאי עסקינן - כגון דצמר דחד וסמנין דחד, וקאתי קוף וצבעיה להווא צמר בהנך סמנין, יש שבח סמנין על גבי צמר, דאמר ליה: הב לי סמנאי דגבך נינהו, או דלמא אין שבח סמנין על גבי צמר, ואמר ליה: לית לך גבאי כלום?	רבינא:																	קא:	
בגד שצבעו בקליפי ערלה - ידלק	תא שמע:																	קא:	
אלמא חזתא מילתא היא.																		קא:	
הנאה הנראה לעינים אסרה תורה	רבא:																	קא:	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>																		
בבא קמא-הגזול עצים		מזמרא		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																
מזמרא		מאן דאמר																		
<p>(ויקרא י"ט) ערלים לא יאכל - אין לי אלא איסור אכילה מנין שלא יהנה ממנו, ולא יצבע בו ולא ידליק בו את הנר? תלמוד לומר: (ויקרא י"ט) וערלתם ערלתו את פרי ערלים לא יאכל, לרבות את כולם.</p>		דתניא:																		קא.
בגד שצבעו בקליפי שביעית - ידלק.		תא שמע:																		קא.
שאני התם, דאמר קרא: (ויקרא כ"ה) תהיה, בהויתה תהא.																				קא.
בגד שצבעו בקליפי ערלה - ידלק אלמא חזותא מילתא היא		רבא רמי, תנן:																		קא:
רביעית דם שנבלעה בבית - הבית טמא		ורמינהי: [אמרי לה]																		קא:
הבית טהור		ואמרי לה:																		קא:
ולא פליגי, הא בכלים דהוו מעיקרא, הא בכלים דאתו לבסוף																				קא:
נבלעה בכסות, רואין, אם מתכבסת הכסות ויוצא ממנה רביעית דם - טמאה, ואם לאו - טהורה.																				קא:
מקולי רביעיות שנו כאן, בדם תבוסה דרבנן.		רב כהנא:																		קא:
ממין הצובעין - ספיוח סטים וקוצה, יש להן שביעית ולדמיהן שביעית, יש להן ביעור ולדמיהן ביעור		רבא רמי, תנן:																		קא:
אלמא, עצים יש בהן משום קדושת שביעית																				קא:
עלי קנים ועלי גפנים שגיבן בחבא על פני השדה, לקטן לאכילה - יש בהן משום קדושת שביעית, לעצים - אין בהן משום קדושת שביעית.		ורמינהי:																		קא:
ומשני, אמר קרא: (ויקרא כ"ה) לאכלה, במי שהנאתו וביעורו שוין, יצאו עצים שהנאתן אחר ביעורן.		[רבא]																		קא:
והא איכא עצים דמשחן, דהנאתן וביעורן שוין																				קא:
סתם עצים להסקה הן עומדין:		רבא:																		קב.
ועצים להסקה תנאי היא		רב כהנא:																		קב.
אין מוסרין פירות שביעית לא למשרה ולא לכבוסה		דתניא: [ת"ק]																		קב.
נותנין פירות שביעית לתוך המשרה ולתוך הכבוסה.		רבי יוסי:																		קב.
מאי טעמא דרבנן?																				קב.
אמר קרא: (ויקרא כ"ה) לאכלה - ולא למשרה, לאכלה - ולא לכבוסה		[רבנן]																		קב.
אמר קרא: לכם, לכל צרכיכם.		ורבי יוסי אומר:																		קב.
ורבנן נמי הכתיב לכם																				קב.
לכם דומיא דלאכלה, במי שהנאתו וביעורו שוין, יצאו משרה וכבוסה שהנאתן אחר ביעורן.		[רבנן]																		קב.
ור"י נמי הכתיב לאכלה																				קב.
ההוא מיבעי ליה לכדתניא		אמר לך: [רבי יוסי]																		קב.
לאכלה - ולא למלוגמא		דתניא:																		קב.
אתה אומר: לאכלה ולא למלוגמא, או אינו אלא לאכלה ולא לכבוסה?																				קב.
כשהוא אומר: לכם - הרי כבוסה אמור, הא מה אני מקיים לאכלה? לאכלה - ולא למלוגמא.																				קב.
ומה ראית לרבות הכבוסה ולהוציא את המלוגמא?																				קב.
מרבה אני את הכבוסה ששוה בכל אדם, ומוציא אני את המלוגמא שאינו שוה בכל אדם.																				קב.

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
בבא קמא-הגזול עציים	מאן דאמר												
מימרא	מאן דאמר												
כמאן אזלא הא דתניא:													קב.
לאכלה - ולא למלוגמא, לאכלה - ולא לזילוף, לאכלה - ולא לעשות ממנה אפיקטיוזין	[תניא]												קב.
כמאן? כר' יוסי, דאי כרבנן, איכא נמי משרה וכבוסה.													קב.
אם השבחה כו'.	רבי יהודה:												קב.
(סימן סבן)													קב.
הלכה כרבי יהושע בן קרח והלכה כרבי יהודה	יתיב רב יוסף אחורי דרבי אבא קמיה דרב הונא, ויתיב רב הונא וקאמר:												קב.
בשלמא רבי יהושע בן קרחא אצטריך, סלקא דעתך אמינא יחיד ורבים הלכה כרבים, קמ"ל הלכה כיחיד.	אהדרינהו רב יוסף לאפיה, אמר:												קב.
ר' יהושע בן קרח מאי - היא?													קב.
מלוה בשטר אין נפרעין מהן, מלוה על פה נפרעין מהן, מפני שהוא כמציל מידם.	דתניא, רבי יהושע בן קרח:												קב.
אלא הלכה כר' יהודה למה לי? מחלוקת ואחר כך סתם היא, ומחלוקת ואח"כ סתם הלכה כסתם.													קב.
מחלוקת בבבא קמא:													קב.
לצבוע לו אדום וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום - רבי מאיר אומר: נותן לו דמי צמרו	[רבי מאיר]												קב.
אם השבחה יתר על היציאה - נותן לו את היציאה יתירה על השבחה - נותן לו את השבחה	רבי יהודה:												קב.
וסתם בבבא מציעא:													קב.
כל המשנה - ידו על התחתונה, וכל החזור בו - ידו על התחתונה.	דתנן:												קב.
ורב הונא?													קב.
אצטריך, סלקא דעתך אמינא אין סדר למשנה, וסתם ואחר כך מחלוקת היא.	[רב הונא]												קב.
ורב יוסף?													קב.
אי הכי, כל מחלוקת ואח"כ סתמא, נימא: אין סדר למשנה, וסתם ואח"כ מחלוקת היא.	[רב יוסף]												קב.
ורב הונא?													קב.
כי לא אמרינן אין סדר למשנה - בהדא מסכתא, אבל בתרי מסכתות אמרינן.	[רב הונא]												קב.
ורב יוסף?													קב.
כולה נזיקין חדא מסכתא היא.	[רב יוסף]												קב.
ואיבעית אימא, משום דתני לה גבי הלכתא פסיקתא: כל המשנה - ידו על התחתונה, וכל החזור בו - ידו על התחתונה.													קב.
הנותן מעות לשלוחו ליקח לו חטין ולקח מהם שעורין, שעורין ולקח מהם חטין, תניא חדא: אם פחתו - פחתו לו, ואם הותירו - הותירו לו	תנו רבנן:												קב.
אם פחתו - פחתו לו, ואם הותירו - הותירו לאמצע	ותני חדא:												קב:
לא קשיא: הא ר"מ והא רבי יהודה:	רבי יוחנן:												קב:
שינוי קונה	הא ר"מ, דאמר:												קב:
שינוי אינו קונה.	והא רבי יהודה, דאמר:												קב:
ממאי? דלמא עד כאן לא קאמר ר"מ - אלא במידי דחזי ליה לגופיה, אבל לסחורה לא אמר	מתקיף לה ר' אלעזר:												קב:

<p>disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה</p>		<p>statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ! proof-ראיה</p>					
<p>בבא קמא-הגזול עציים</p>		<p>מאן דאמר</p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>			
<p>מזמרא</p>							
הא והא ר' מאיר, ולא קשיא: כאן לאכילה, כאן לטחורה.	אלא א"ר אלעזר:			!	◇	קב:	
מחכו עלה במערבא, לר' יוחנן אליבא דר' יהודה, וכי מי הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל מעות?	[במערבא]			?	◇	קב:	
אי הכי, אפילו חטין וחטין נמי לא	מתקיף לה רב שמואל בר ססרטי:			?		קב:	
שאני חטין וחטין, דשליחותיה קא עביד, וכי בעל הבית דמי	רבי אבהו:			!	◇	קב:	
תדע				■		קב:	
אחד המקדיש נכסיו ואחד המעריך את עצמו, אין לו בכסות אשתו ולא בכסות בניו, ולא בצבע שצבע לשמן, ולא בסנדלים חדשים שלקחן לשמן	דתנן:	■	■		◇	קב:	
ואמאי? לימא הכא נמי: מי הודיעו לצבע שיקנה צבעו לאשה?				■		קב:	
אלא לאו משום דאמרין דשליחותיה קא עביד וכיד אשתו דמי				■	◇	קב:	
הכא נמי שליחותיה קא עביד וכיד בעה"ב דמי.				■		קב:	
לא, כל המקדיש נכסיו - אין דעתו על כסות אשתו ובניו.	רבי אבא:			?	◇	קב:	
וכי דעתו של אדם על תפיליו?	מתקיף לה רבי זירא:			?		קב:	
המקדיש נכסיו - מעלין לו תפילין	ותנן:			?	■	קב:	
אין, דעתו של אדם על תפילין, המקדיש נכסיו סבר מצוה קא עבידנא, ואין דעתו של אדם על כסות אשתו ובניו, משום איבה.	א"ל אביי:			!	◇	קב:	
והלא חייבי ערכין שנו כאן	מתקיף לה רב אושעיא:			?	◇	קב:	
חייבי ערכין ממשכנין אותן	ותנן:			?	■	קב:	
וכי דעתו של אדם על עצמו למשכנו?				?	◇	קב:	
כל המקדיש נכסיו, נעשה כמי שהקנה להן כסות אשתו ובניו מעיקרא.	אלא אמר רבי אבא:			!	◇	קב:	
הלוקח שדה בשם חבירו - אין כופין אותו למכור, ואם אמר לו על מנת - כופין אותו למכור.	תנו רבנן:				■	◇	קב:
מאי קאמר?					^	קב:	
ה"ק: הלוקח שדה מחבירו בשם ריש גלותא - אין כופין אותו ריש גלותא למכור, ואם אמר על מנת - כופין את ריש גלותא למכור.	רב ששת:			!	◇	קב:	
הלוקח שדה בשם ריש גלותא - אין כופין אותו ריש גלותא למכור.	אמר רב:				■	◇	קב:
מכלל דמקנא קניא ליה				?		קב:	
לימא פליגא דבני מערבא				?	◇	קב:	
וכי מי הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל הבית	דאמרי: [בני מערבא]			■	?	קב:	
אי משום הא לא קשיא, כגון דאודעיה לבעל שדה ואודעינהו לסהדי.				!	◇	קב:	
אלא אימא סיפא:				?		קב:	
על מנת - כופין אותו ריש גלותא למכור	[סיפא]			■	?	◇	קב:
אמאי? ולימא ריש גלותא: לא יקרייכו בעינא, ולא זילותייכו בעינא				?	◇	קב:	
ה"ק: הלוקח שדה בשם חבירו אין כופין את המוכר למכור זימנא אחריתי, ואם אמר לו על מנת - כופין את המוכר למכור.	אלא אמר אביי				■	◇	קב:
הלוקח שדה בשם חבירו - אין כופין את המוכר למכור זימנא אחריתי.	אמר רב:				■	◇	קב:

<p> ■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>		<p> ♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key: </p>		
בבא קמא-הגזול עצים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ		
פשיטא			ז	קג:
מהו דתימא מצי א"ל: מידע ידעת דאנא לנפשאי שקילנא, ופנחיא בעלמא הוא דקבעינא, וזווי בכדי לא שדינא, אלא אדעתא דכתב ליה שטרא אחרינא, קא משמע לן דאמר ליה: ענינא עבדי לך בהדי ההוא דזבנת ליה בשמיה, ויכתוב לך שטרא אחרינא.			⚡	קג:
ואם אמר לו על מנת - כופין את המוכר למכור.			⚡	קג: <
פשיטא			ז	קג:
לא צריכא, דאמר להו לסהדי קמיה דידיה: חזו דשטרא אחרינא קא בעינא, מהו דתימא מצי א"ל: אמינא שטרא מהיאך דקא שקלת בשמיה קאמרת, קא משמע לן דאמר ליה: להכי טרחי ואמרי להו לעדים קמך, דמינך הוא דקא בעינא.			⚡	קג:
רב כהנא יהב זוזא אכיתנא, לסוף אייקר כיתנא, זבניה מרוותיה דכיתנא			O	קג:
אתא לקמיה דרב, א"ל: מה אעביד, איזיל אישקיל זוזאי?	[רב כהנא]		^	קג:
אי כי קא זבני אמרי האי כיתנא דכהנא הוא - זיל שקול, ואי לא - לא תשקול.	א"ל: [רב]		⚡	קג:
כמאן? כבני מערבא			ז	קג:
מי הודיעו לבעל חטין שינקה חטין לבעל מעות?	דאמרי: [בני מערבא]		⚡	קג:
אטו מי יהיב רב כהנא ארבע ושקיל חמני? כיתנא ממילא הוא דאייקר, מיגזול גזלוה			ז	קג:
כל הגולנין משלמין כשעת הגולה	ותנן:		⚡	קג:
התם אמנה הואי ולא משכיה רב כהנא לכיתנא, ורב לטעמיה	אמרי:		⚡	קג:
עושינ אמנה בפירות, ואין עושינ אמנה בדמים.	דאמר רב:		⚡	קג:
הגזול את חבירו שוה פרוטה ונשבע לו, יוליכנו אחריו למדי.			■	קג: מ
לא יתן לא לבנו ולא לשלוחו, אבל נתן לשליה בית דין.			■	קג:
ואם מת - יחזיר ליורשיו.			■	קג:
נתן לו את הקרן ולא נתן לו את החומש, מחל לו על הקרן ולא מחל לו על החומש, מחל לו על זה ועל זה חוץ מפחות שוה פרוטה בקרן - אינו צריך לילך אחריו.			■	קג:
נתן לו את החומש ולא נתן לו את הקרן, מחל לו על החומש ולא מחל לו על הקרן, מחל לו על זה ועל זה חוץ משה פרוטה בקרן - צריך לילך אחריו.			■	קג:
נתן לו את הקרן ונשבע לו על החומש - הרי זה משלם חומש על חומש עד שיתמעט הקרן משה פרוטה.			■	קג:
וכן בפקדון, שנאמר: (ויקרא ה') או בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו, או מצא אבידה וכחש בה ונשבע על שקר, הרי זה משלם קרן וחומש ואשם.			■	קג:
נשבע לו - אין, לא נשבע לו - לא			⚡	קג: ג
מני? לא רבי טרפון ולא רבי עקיבא			ז	קג:
גזל אחד מחמשה ואינו יודע איזה מהן, וכל אחד אומר אותי גזל - מניח גזילה ביניהם ומסתלק, דברי רבי טרפון	דתינא: [רבי טרפון]		⚡	קג:
לא זו דרך מוציאתו מידי עבירה, עד שישלם גזילה לכל אחד ואחד	רבי עקיבא:		⚡	קג:
מני?			^	קג:
אי ר"ט			⚡	קג:
אע"ג דאישתבע, אמר: מניח גזילה ביניהם ומסתלק			⚡	קג:
אי רבי עקיבא			⚡	קג:

<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ? שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■</p>		<p>חולקים-disputants ◆ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ◊ מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment < מעשה-story O</p>				מקרא-key:	
מאן דאמר	בבא קמא-הגזול עציים	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ					
[רבי עקיבא]	אע"ג דלא אישתבע, אמר: עד שישלם גזילה לכל אחד ואחד		?			קג:	
	לעולם רבי עקיבא היא, וכי קאמר רבי עקיבא עד שישלם גזילה לכל אחד ואחד, היכא דאישתבע הוא דקאמר, מאי טעמא? דאמר קרא: (ויקרא ה') לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו.			!	◊	קג:	
	ורבי טרפון?			?		קג:	
[רבי טרפון]	אע"ג דאישתבע עבוד רבנן תקנתא			!	◊	קג:	
דתניא, ר' אלעזר ברבי צדוק:	תקנה גדולה התקינו, שאם היתה הוצאה יתירה על הקרן - משלם קרן וחומש לבית דין ומביא אשמו ומתכפר לו.			!	◊	קג:	
	ור' עקיבא?			?		קג:	
[רבי עקיבא]	כי עבוד רבנן תקנתא - היכא דידע למאן גזילה, דקא מהדר ליה ממונא למריה, גזל אחד מחמשה דלא ידע למאן גזילה, דלא הדר ממונא למריה - לא עבוד רבנן תקנתא.			!	◊	קג:	
	לא נחלקו רבי טרפון ורבי עקיבא על שלקח אחד מחמשה ואינו יודע מאיזה מהן לקח, שמניח דמי מקח ביניהם ומסתלק, על מה נחלקו? שגזל אחד מחמשה בני אדם ואינו יודע מאיזה מהן גזל			?	◊	קג:	
שר' טרפון אומר:	מניח דמי גזילה ביניהם ומסתלק	◆	■	?	◊	קג:	
ורבי עקיבא אומר:	אין לו תקנה עד שישלם גזילה לכל אחד ואחד	◆	■	?	◊	קג:	
	ואי סלקא דעתך דאישתבע, מה לי לקח מה לי גזל			?		קג:	
ועוד מתיב רבא:	מעשה בחסיד אחד שלקח משני בני אדם ולא היה יודע מאיזה מהם לקח ובא לפני רבי טרפון		○	?	◊	קג:	
אמר לו: [רבי טרפון]	הנח דמי מקחך ביניהם והסתלק		■	?	◊	קג:	
	בא לפני רבי עקיבא		○	?		קג:	
אמר לו: [רבי עקיבא]	אין לך תקנה עד שתשלם לכל אחד ואחד		■	?	◊	קג:	
	ואי סלקא דעתך דמישתבע, חסיד מי מישתבע בשיקרא?		?	?		קג:	
	וכי תימא, דמישתבע והדר הוי חסיד		!	?	◊	קג:	
	והא כל היכא דאמרינן מעשה בחסיד אחד, או רבי יהודה בן בבא או רבי יהודה ברבי אילעאי, ורבי יהודה בן בבא ורבי יהודה ברבי אילעאי חסידים דמעיקרא הון		?	?	◊	קג:	
	אלא לעולם ר' טרפון היא, ומודה ר' טרפון היכא דאישתבע, מאי טעמא? דאמר קרא: לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו.			!	◊	קג:	
	ורבי עקיבא?			?		קג:	
[רבי עקיבא]	אע"ג דלא מישתבע קניס.			!	◊	קג:	
	ור' טרפון? מכדי היכא דמישתבע לא סגי דלא הודה, מאי איריא ונשבע? אפילו בלא שבועה נמי			?	◊	קג:	
דתניא: מודה רבי טרפון:	באומר לשנים גזלתי אחד מכם מנה ואינו יודע איזה מכם - נותן לזה מנה ולזה מנה שכבר הודה מפי עצמן			?	◊	קג:	
אלא אמר רבא:	שאני מתני', דכיון דידע למאן גזילה ואודי ליה, כיון דאפשר לאהדורי ממונא למריה הוה ליה כמאן דאמר ליה יהיו לי בידך, הלכך: נשבע אע"ג דקאמר ליה יהיו לי בידך, כיון דבעי כפרה לא סגי עד דמטי לידיה, הא לא אישתבע, הוי גביה פקדון עד דאתי ושקיל ליה.			!	◊	קד:	
	לא יתן לא לבנו ולא לשלוחו.				■	קד:	
איתמר: [רב חסדא]	שליח שעשאו בעדים - רב חסדא אמר: הוי שליח			◆	■	◊	קד:
רבה:	לא הוי שליח.			◆	■	◊	קד:
[רב חסדא]	רב חסדא אמר הוי שליח, להכי טרחי ואוקמיה בעדים דליקו ברשותיה			■		◊	קד:
[רבה]	רבה אמר לא הוי שליח, ה"ק: איניש מהימנא הוא, אי סמכת סמוך, אי בעית לשדוריה בידיה שדר בידיה.			■		◊	קד:
תנן:	השואל את הפרה, ושילחה ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו, או ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו של שואל, ומתה - פטור			■	?	◊	קד:

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה</p>	<p>statement-מימרא ■ קושיא- challenge-שאלה- question- תירוץ- answer-! ראייה- proof- ■</p>
--	--

בבא קמא-הגזול עציים		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מזמרא	מאן דאמר														
האי שלוחו היכי דמי?									^	ז			קד.		
אי דלא עשה בעדים									!	ז			קד.		
מנא ידעינן?									ז	ז			קד.		
אלא דעשה בעדים									!	ז			קד.		
דפטור	וקתני:									■	ז		קד.		
קשיא לרב חסדא											ז		קד.		
בשכירו ולקיטו	כדאמר רב חסדא:									■	!	ז	קד.		
הכא נמי בשכירו ולקיטו.											!		קד.		
לא יתן לא לבנו ולא לשלוחו	תנן:										■	ז	ז	קד.	
האי שלוחו היכי דמי?										^	ז		קד.		
אי דלא עשאו בעדים										!	ז		קד.		
מנא ידעינן?										ז	ז		קד.		
אלא לאו דעשאו בעדים										!	ז		קד.		
בשכירו ולקיטו.	תרגמא רב חסדא:										■	ז		קד.	
אבל שליח שעשאו בעדים, מאי? הכי נמי דהוי שליח											ז		קד.		
אבל נותן הוא לשליח בית דין	אדתני סיפא:										■	ז		קד.	
לפלוג וליתני בדידיה: במד"א בבשליח שלא עשאו בעדים אבל שליח שעשאו בעדים הכי נמי דהוי שליח											ז		קד.		
לא פסיקא ליה, שליח ב"ד, לא שנא עשאו נגזל ולא שנא עשאו גזולן הוי שליח - פסיקא ליה, שליח שעשאו בעדים, דכי עשאו נגזל הוא דהוי שליח, עשאו גזולן לא הוי שליח - לא פסיקא ליה	אמרי:									!	ז		קד.		
ולאפוקי מהאי תנא										!	ז		קד.		
שליח בית דין שעשאו נגזל ולא עשאו גזולן, או עשאו גזולן ושלח הלה ונטל את שלו מידו - פטור.	דתניא, רבי שמעון בן אלעזר:									■	!	ז		קד.	
שליח שעשאו בעדים הוי שליח	רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרוייהו:											■	ז	קד.	
וא"ת: משנתנן											ז		קד.		
בממציא לו שליח, דאמר ליה: אית לי זוזי גבי פלניא ולא קא משדר להו, איתחזי ליה, דלמא איניש הוא דלא משכח לשדורי ליה											!	ז		קד.	
בשכירו ולקיטו.	א"ג, כדרב חסדא:									!	ז		קד.		
אין משלחין מעות בדיוקני, ואפילו עדים חתומים עליה	רב יהודה אמר שמואל:											■	ז	קד:	
אם עדים חתומים עליה משלחין.	רבי יוחנן:											■	ז	קד:	
לשמואל מאי תקנתא?	אמרי:											ז		קד:	
כי הא דרבי אבא הוי מסיק זוזי בדבר בר חמא, א"ל לרב ספרא: בהדי דאתית אייתנהו ניהלי.	[רבי אבא לרב ספרא]										o	!	ז	קד:	
כי אזל להתם, אמר ליה רבא בריה: מי כתב לך התקבלתי?	[רבא בריה [[דרב יוסף]]]										o	!	ז	קד:	
לא.	א"ל: [רב ספרא]											o	!	ז	קד:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא קמא-הגזול עצים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אי הכי, זיל ברישא ויכתוב לך התקבלתי.	[רבא בריה] [דרב יוסף]											◇	קד:
לסוף אמר ליה: אי כתב לך נמי התקבלתי לאו כלום הוא, דלמא אדאתית שכיב רבי אבא ונפלו זוזי קמי יתמי, והתקבלתי דרבי אבא לאו כלום הוא.	[רבא בריה] [דרב יוסף]												קד:
א"ל: ואלא מאי תקנתא?	א"ל: [רב ספרא]												קד:
זיל נקנינהו לך אגב ארעא, ותא את כתוב לן התקבלתי.	[רבא בריה] [דרב יוסף]												קד:
כי הא דרב פפא הוה מסיק תריסר אלפי זוזי בי חזוא, אקנינהו גיהליה לרב שמואל בר אבא אגב אסיפא דביתיה, כי אתא, נפק לאפיה עד תואך.	[רב פפא]												קד:
נתן לו את הקרן וכו'.													קד:
אלמא חומש ממונא הוא, ואם מיית - משלמי ליה יורשין													קד:
נתן את הקרן ונשבע על החומש - הרי מוסיף חומש על חומש	ותנן נמי:												קד:
אלמא חומשא ממונא הוא													קד:
הגזול את חבירו, ונשבע לו ומת - יורשין משלמים קרן וחומש ופטורין מן האשם.	ותניא נמי הכי:												קד:
ויורשין בני שלומי חומשא דאבוהון הוו?													קד:
עדיין אני אומר: אימתי אינו משלם חומש על גזל אביו? בזמן שלא נשבע לא הוא ולא אביו. הוא ולא אביו, אביו ולא הוא, הוא ואביו מניין? ת"ל: (ויקרא ה') אשר גזל ואשר עשק, והוא לא גזל ולא עשק	ורמינהו:												קד:
לא קשיא: כאן שהודה, כאן שלא הודה.	רב נחמן:												קד:
אי לא הודה, קרן נמי לא משלם													קד:
וכי תימא הכי נמי דלא משלם													קד:
והא מדקא מהדר אחומש, למימרא דקרן משלם													קד:
ועדיין אני אומר: אימתי הוא משלם קרן על גזל אביו? בזמן שנשבע הוא ואביו: אביו ולא הוא, הוא ולא אביו, אביו, לא הוא ולא אביו מניין? ת"ל: גזילה - ועושק אבידה ופקדון יש תלמוד	ועוד תניא:												קד:
ויתבי רב הונא וקאמר להא שמעתא	[רב הונא]												קד:
יש תלמוד קאמר מר, או ישתלמו קאמר מר?	א"ל רבה בריה:												קד:
יש תלמוד קאמינא, ומריבויא דקראי אמרי	א"ל: [רב הונא]												קד:
אלא מאי לא הודה? לא הודה אביו והודה בנו.													קד:
ונחייב בנו חומש אשבועה דידיה													קד:
בשאין גזילה קיימת.	אמרי:												קד:
אי בשאין גזילה קיימת, אפילו קרן נמי לא משלם													קד:
לא צריכא, דאיכא אחריות נכסים.													קד:
אי הכי חומש נמי משלם													קד:
לפי שאין משלמין חומש על כפירת שעבוד קרקעות.	רב הונא בריה דרב יהושע:												קד:
הכא במאי עסקינן - כגון שהיתה דיסקיאי של אביו מופקדת ביד אחרים, קרן משלם דהא איתיה, חומש לא משלם, דכי אישתבע בקושטא אישתבע, דהא לא הוה ידע.	רבא:												קד:
חורץ מפחות שוה פרוטה בקרן כו'.													קד:
לא שנו אלא שאין גזילה קיימת, אבל גזילה קיימת - צריך לילך אחריו, חיישינן שמא תייקר.	רב פפא:												קד:

<p style="text-align: center;"> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת story-מעשה </p>		<p style="text-align: center;"> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>			
<p style="text-align: center;"> מקרא-key: בבא קמא-הגזול עציים </p>					
<p style="text-align: center;">מזמרא</p>		<p style="text-align: center;">מאן דאמר</p>		<p style="text-align: center;">א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>	
לא שנה גזילה קיימת, ולא שנה שאין גזילה קיימת - אינו צריך לילך אחריו, לשמא תייקר לא חיישינו.	איכא דאמרי, אמר רב פפא:				קד
גזל שלש אגודות בשלש פרוטות והוולו ועמדו על שתיים, אם החזיר לו שתיים - חייב להחזיר לו אחרת	רבא:				קד
גזל חמץ ועבר עליו הפסח - אומר לו הרי שלך לפניך	ותנא תונא:				קד
טעמא דאיתיה בעיניה, הא ליתיה בעיניה, אע"ג דהשתא לאו ממונא, כיון דמעיקרא ממונא הוא בעי שלומי, הכא נמי אף על גב דהשתא לא שוה פרוטה, כיון דמעיקרא הוי שוה פרוטה בעי שלומי.					קד
גזל שתי אגודות בפרטה והחזיר לו אחת מהן, מהו? מי אמרינן השתא ליכא גזילה, או דלמא הא לא הדר גזילה דהואי גביה?	בעי רבא:				קד
גזילה אין כאן, השבה אין כאן.	הדר פשטה: [רבא]				קד
אי גזילה אין כאן, השבה יש כאן?					קד
הכי קאמר: אף על פי שגזילה אין כאן, מצות השבה אין כאן.					קד
הרי אמרו: נזיר שגילה ושייר שתי שערות - לא עשה ולא כלום.	ואמר רבא:				קד
גילה אחת ונשרה אחת, מהו?	בעי רבא:				קד
נזיר שגילה אחת אחת קא מבעיא ליה לרבא?	רב אחא מדיפתי לרבינא:				קד
לא צריכא, כגון שנשר אחת מהן וגילה אחת, מי אמרינן: השתא מיהת הא ליכא שיעור, או דלמא הא לאו גילוח הוא, דמעיקרא הא שייר שתי שערות, והשתא כי גילה לא הוי ב' שערות?	אמר ליה: [רבינא]				קד
שער אין כאן, גילוח אין כאן.	הדר פשטה: [רבא]				קד
אי שער אין כאן, גילוח יש כאן?					קד
הכי קאמר: אע"פ ששער אין כאן, מצות גילוח אין כאן.					קד
הרי אמרו: חבית שניקבה וסתמוה שמרים - הצילוה.	ואמר רבא:				קד
אגף חציה, מהו?	בעי רבא:				קד
לאו משנתנו היא זו?	רב יימר לרב אשי:				קד
חבית שניקבה וסתמוה שמרים - הצילוה, פקקה בזמורה - עד שימרח, היו בה שתיים - עד שימרח מן הצדדים ובין זמורה לחבירתה	דתנן:				קד
טעמא דמרח, הא לא מרח לא, אמאי? ותיהו כי אגף חציה					קד
הכי השתא, התם אי לא מרח לא קאי, אגף חציה - במידי דקאי קאי.	אמרי:				קד
הרי אמרו: גזל חמץ ועבר עליו הפסח - אומר לו הרי שלך לפניך.	ואמר רבא:				קד
נשבע עליו, מהו? מי אמרינן: כיון דאי מיגנב בעי שלומי ליה - ממונא קא כפר ליה, או דלמא השתא מיהת הא מנח ועפרא בעלמא הוא, ולא כפר ליה ממונא?	בעי רבא:				קד
מילתא דאיבעיא ליה לרבא, פשיטא ליה לרבה					קד
שורי גנבת, והוא אומר לא גנבתי, מה טיבו אצלך? שומר חנם אני עליו - חייב, שהרי פטר עצמו מגניבה ואבידה, שומר שכר אני עליו - חייב, שהרי פטר עצמו משבורה ומתה, שואל אני עליו - חייב, שהרי פטר עצמו ממתה מחמת מלאכה	דאמר רבה:				קד
אלמא אע"ג דהא קאים, כיון דאי מיגנב ממונא קא כפר, השתא נמי ממונא קא כפר, הכא נמי אף על גב דעפרא בעלמא הוא, כיון דאי מיגנב בעי שלומי ליה ממונא מעליא, השתא נמי ממונא קא כפר ליה.					קד
יחביב רבה וקאמר להא שמעתא.					קד
(ויקרא ה') וכחש בה - פרט למודה בעיקר, כיצד? שורי גנבת, והוא אומר לא גנבתי, מה טיבו אצלך? אתה מכרתו לי, אתה נתת לי במתנה, אביך מכרו לי, אביך נתנו לי במתנה, אחר פרתי רץ, מאליו בא אצלי, תועה בדרך מצאתיו, שומר חנם אני עליו, שומר שכר אני עליו, שואל אני עליו, ונשבע והודה, יכול יהא חייב? תלמוד לומר: וכחש בה - פרט למודה בעיקר	איתיביה רב עמרם לרבא:				קד
תדורא כי תניא ההיא - דקאמר ליה הילך, כי קאמינא - דקיימא באגם.	א"ל: [רבא]				קד

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

Talmud Navigator

בבא קמא-הגזול עציים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קנה:
אתה מכרתו לי													קה: <
מאי מודה בעיקר איכא?													קה: ;
לא צריכא, דא"ל: לא נתתי לך דמי, שקיל תורך וזיל.													קה: ! <
אתה נתתו לי, אביך נתנו לי													קה: <
מאי מודה בעיקר איכא?													קה: ;
דאמר ליה: על מנת דעבידנא לך נייח דנפשא, ולא עבדי לך, שקיל תורך וזיל.													קה: ! <
תועה בדרך מצאתיו													קה: <
לימא: איבעי לך לאהדוריה לך?													קה: ;
באומר שבועה, אבידה מצאתי, ולא הייתי יודע שהיא שלך שאחזירנה לך.	אבוה דשמואל:												קה: ! <
ג' שבועות הן: הכיר בה ולא במוצאה, במוצאה ולא בה, לא בה ולא במוצאה.	תניא: אמר בן עזאי:												קה: <
לא בה ולא במוצאה, קושטא אשתבע													קה: ;
אימא: בה ובמוצאה.													קה: <
למאי הלכתא?													קה: ^
לפטור	רב אמי אמר רבי חנינא:												קה: ! <
לחייב.	שמואל:												קה: ! <
ובפלוגתא דהני תנאי													קה: ■
המשביע עד אחד - פטור	דתניא: [ת"ק]												קה: ■ <
מחייב	רבי אלעזר בר' שמעון:												קה: ■ <
במאי קא מיפלגי													קה: ^
דבר הגורם לממון כממון דמי	מר סבר: [רבי אלעזר בר' שמעון]												קה: ! <
לאו כממון דמי.	ומר סבר: [ת"ק]												קה: ! <
הכופר בפקדון, נעשה עליו גזלן וחייב באונסין	רב ששת:												קה: ■ <
וכחש בה - למדנו עונש, אזהרה מניין? תלמוד לומר: (ויקרא י"ט) לא תכחשו	ותנא תונא:												קה: ■ ■ <
מאי לאו לעונש ממון.													קה: ■
לא, לעונש שבועה.													קה: ; <
הא מדקתני סיפא ואישתבע, מכלל דרישא דלא אישתבע													קה: ;
ונשבע על שקר - למדנו עונש, אזהרה מניין? ת"ל: לא תשקרו	דקתני סיפא:												קה: ■ ; <
ומדסיפא דאישתבע, רישא דלא אישתבע													קה: ;
אידי ואידי דאישתבע, כאן שהודה, כאן שבאו עדים, אתו עדים - חייב באונסין, אודויי אודי - חייב בקרן וחומש ואשם.	אמרי:												קה: ! <
ושכנגדו חשוד על השבועה כיצד? אחד שבועת העדות ואחד שבועת הפקדון, ואפילו שבועת שוא	מתיב רמי בר חמא:												קה: ■ ; <

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
בבא קמא-הגזול עציים	מזמרא	מאן דאמר															
ואם איתא, בכפירה הוא דאיפסיל ליה																	קה:
הכא במאי עסקינן - דקאי באגם, דלאו כפירה הוא, דסבר: אשתמיטנא ליה אדאזילנא ומייתנא ליה		אמרי:															קה:
תדע																	קה:
הכופר במלוה כשר לעדות, בפקדון - פסול לעדות.		דאמר רב אידי בר אבין:															קה:
שבועה קונה		והאמר אילפא:															קה:
שבועה היא דקניא, אבל כפירה לא קניא																	קה:
הכא נמי דקיימא באגם.																	קה:
ואיבעית אימא: מאי שבועה קונה? כדרב הונא																	קה:
מנה לי בידך, והלה אומר אין לך בידי, ונשבע ואח"כ באו עדים - פטור, שנאמר: (שמות כ"ב) ולקח בעליו ולא ישלם, כיון שקבלו הבעלים שבועה, שוב אין משלם ממון.		דאמר רב הונא אמר רב:															קה:
מנה לי בידך, והלה אומר אין לך בידי כלום, ונשבע ובאו עדים - פטור, שנאמר: ולקח בעליו ולא ישלם, כיון שקבלו בעלים שבועה, שוב אין משלמין ממון.		גופא, אמר רב הונא אמר רב:															קה:
מסתברא מילתיה דרב במלוה, דלהוצאה ניתנה, אבל פקדון - ברשותיה דמריה קאי, והאלהים אמר רב אפילו בפקדון, דכי כתיב קרא - בפקדון כתיב.		רבא:															קה:
יתיב רב נחמן וקאמר להא שמעתא.																	קה:
היכן פקדוני? א"ל אבד, משביעך אני ואמר אמן, והעדים מעידים אותו שאכלו - משלם את הקרן, הודה מעצמו - משלם קרן וחומש ואשם		איתיביה רב אחא בר מניומי לרב נחמן:															קה:
הכא במאי עסקינן - כגון דנשבע חוץ לב"ד.		א"ל רב נחמן:															קה:
אי הכי, אימא סיפא:		א"ל: [רב אחא בר מניומי]															קה:
היכן פקדוני? אמר לו נגנב, משביעך אני ואמר אמן, והעדים מעידים אותו שגנבו - משלם תשלומי כפל, הודה מעצמו - משלם קרן וחומש ואשם		[סיפא]															קה:
ואי סלקא דעתך חוץ לב"ד, מי איכא כפל?																	קה:
יכילנא לשנויי לך רישא חוץ לבית דין, וסיפא בבית דין, מיהו שינויא דחיקא לא משנינן לך, אידי ואידי בבית דין, ולא קשיא: כאן בקפץ, כאן בשלא קפץ.		א"ל: [רב נחמן]															קה:
מכדי דרב לא סבירא לך, משכוני נפשך אדרב למה לך?		רמי בר חמא לרב נחמן:															קה:
לפרושה לדרב, דרב הכי מתרץ לה למתניתין.		אמר ליה: [רב נחמן]															קה:
והא רב קרא קאמר																	קה:
קרא, לכל הנשבעין שבתורה נשבעין ולא משלמין הוא דאתא, ולקח בעליו ולא ישלם - מי שעליו לשלם הוא נשבע.		אמרי:															קה:
השביע עליו חמשה פעמים, בין בפני ב"ד ובין שלא בפני בית דין, וכפר עליו - חייב על כל אחת ואחת		מתיב רב המנונא:															קה:
מה טעם? והאיל ויכול להזור ולהודות		ואמר ר' שמעון:															קה:
והכא קפץ לא מצית אמרת - השביע עליו קתני, חוץ לב"ד לא מצית אמרת - בפני ב"ד קתני																	קה:
הוא מותיב לה, והוא מפרק לה, לצדדין קתני: השביע עליו חוץ לבית דין, ובב"ד קפץ.		[רב המנונא]															קה:
בעל הבית שטען טענת גנב בפקדון, ונשבע והודה ובאו עדים, אם עד שלא באו עדים הודה - משלם קרן וחומש ואשם, ואם משבאו עדים הודה - משלם תשלומי כפל ואשם		מתיב רבא:															קה:
והכא חוץ לב"ד וקפץ לא מצית אמרת - כפל קתני																	קה:
כל הודה, לא שנא טוען טענת אבד ולא שנא טוען טענת גנב לא אמר רב, דהא כתיב והתודה, דבעי שלומי קרן וחומש, טוען טענת גנב ובאו עדים נמי לא אמר רב, דהא כתיב תשלומי כפל, כי קאמר - כגון שטוען טענת אבד, ונשבע ולא הודה ובאו עדים.		אלא אמר רבא:															קה:
אזל רב גמדה ואמרה לשמעתיא קמיה דרב אשי.																	קה:

<p>disputants-חולקים</p> <p>נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement</p> <p>קושיא-challenge</p> <p>שאלה-question</p> <p>תירוץ-answer!</p> <p>ריאה-proof</p>
--	---

Talmud Navigator

בבא קמא-הגזול עצים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ				
השתא ומה רב המנונא תלמידיה דרב, וידע דאמר רב הודה וקמותיב הודה, ואת אמרת: הודה לא אמר רב	אמר ליה: [רב אשי]			?		קו:
רב המנונא הכי קא קשיא ליה: אי אמרת בשלמא נשבע כי אתו עדים מיחייב, אמטו להכי מחייבין ליה קרבן אשבועה בתרייתא, הואיל ויכול לחזור ולהודות, אלא אי אמרת כי אתו עדים פטור, מי איכא מדי דאילו אתי סהדי ומסהדי ביה פטור, ואנן ניקו ניהוייביה קרבן אשבועה, הואיל ויכול לחזור ולהודות? השתא מיהת לא אודי.	רב אחא סבא לרב אשי:			!		קו:
הטוען טענת גנב בפקדון - משלם תשלומי כפל, טבח ומכר - משלם תשלומי ארבעה וחמשה. הואיל וגנב משלם תשלומי כפל, וטוען טענת גנב משלם תשלומי כפל, מה גנב שהוא משלם כפל - טבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה, אף טוען טענת גנב בפקדון כשהוא משלם תשלומי כפל - טבח ומכר משלם תשלומי ארבעה וחמשה.	רבי חייה בר אבא א"ר יוחנן:				■	קו:
מה לגנב - שכן משלם תשלומי כפל שלא בשבועה, תאמר בטוען טענת גנב - שאין משלם תשלומי כפל אלא בשבועה?				?		קו:
אמרי: היקישא היא, ואין משיבין על היקישא.	אמרי:			!		קו:
הניחא למ"ד: חד בגנב וחד בטוען טענת גנב - שפיר, אלא למ"ד: האי אם ימצא הגנב ואם לא ימצא תרויהו בטוען טענת גנב, מאי איכא למימר?				?		קו:
גנב הגנב.	אמרי:			!		קו:
היכן שוריי? גנב, משיבעך אני ואמר אמן, והעדים מעידים אותו שאכלו - משלם תשלומי כפל	איתיביה רבי חייה בר אבא לר' יוחנן:			?	■	קו:
והא הכא דאי אפשר לכזית בשר בלא שחיטה, וקתני: משלם תשלומי כפל, תשלומי כפל - אין, תשלומי ד' וה' - לא				?		קו:
הכא במאי עסקינן - כגון שאכלו נבילה.				!		קו:
ולישני ליה: כגון שאכלו טריפה כר"מ				?		קו:
שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה.	דאמר: [רבי מאיר]			?	■	קו:
ולישני ליה: בבן פקועה כר"מ				?		קו:
דאמר: בן פקועה טעון שחיטה.	דאמר: [רבי מאיר]			?	■	קו:
ולישני ליה: כגון שעמד בדין, ואמרו לו צא תן לן				?		קו:
צא תן לו, טבח ומכר - פטור, מאי טעמא? כיון דפסקיה למילתיה וטבח ומכר הוי גזלן, וגזלן לא משלם תשלומי ארבעה וחמשה. חייב אתה ליתן לו, וטבח ומכר - חייב, מאי טעמא? כל כמה דלא פסיקא ליה מילתא, אכתי גנב הוא	דהא אמר רבא:			?	■	קו:
ולישני ליה: לישני ליה: בשותף שטבח שלא מדעת חבריו אלא חדא מתרי ותלתא נקט.	אמרי:			!		קו:
הטוען טענת גנב באבידה - משלם תשלומי כפל מאי טעמא? דכתיב: (שמות כ"ב) על כל אבדה אשר יאמר.	ואמר רבי חייה בר אבא א"ר יוחנן:				■	קו:
(שמות כ"ב) כיון איש אין נתינת קטן מזה ואין אלא שנתנו כשהוא קטן ונתנו כשהוא קטן, נתנו כשהוא קטן ותבעו כשהוא גדול מנין? ת"ל: (שמות כ"ב) עד האלהים יבא דבר שניהם, עד שתהא נתינה	ממל לרבי חייה בר אבא:			?	■	קו:
ואם איתא, תיהוי נמי כאבידה				?		קו:
הכא במאי עסקינן - כגון שאכלו כשהוא קטן.	א"ל: [רבי חייה בר אבא]			!		קו:
אבל כשהוא גדול, מאי? הכי נמי דמשלם, אי הכי, אדתנא: עד שתהא נתינה ותביעה שוין כאחד, ליתני: עד שתהא אכילה ותביעה שוין כאחד				?		קו:
תני: עד שתהא אכילה ותביעה שוין כאחד.	א"ל: [רבי חייה בר אבא]			!		קו:
לא דמי, אבידה קא אתיא מכח בן דעת, והא לא אתיא מכח בן דעת.	רב אשי:			!		קו:
הטוען טענת גנב בפקדון, אינו חייב עד שיכפור במקצת ויודה במקצת מאי טעמא? דאמר קרא: (שמות כ"ב) כי הוא זה.	ואמר רבי חייה בר אבא א"ר יוחנן:			◆	■	קו:
ופליגא דר' חייה בר יוסף					■	קו:
עירוב פרשיות כתוב כאן, וכי כתיב (שמות כ"ב) כי הוא זה - אמלוא הוא דכתיב.	דאמר ר' חייה בר יוסף:			◆	■	קו:
ומאי שנא מלוא?				?		קו:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
בבא קמא-הגזול עציים		מאן דאמר											
מימרא													
כדרכה				! □									
מפני מה אמרה תורה מודה במקצת הטענה ישבע? חזקה אין אדם מעיז פניו בפני בעל חובו, והאי בכולי בעי דנכפריה, והאי דלא כפריה - משום דאין אדם מעיז פניו, ובכולי בעי דלודי ליה, והאי דכפר ליה במקצת - סבר: אי מודינא ליה בכוליה תבע לי בכוליה, אישתמיט לי מיהא השתא אדהו לי זוזי ופרענא, הלכך רמא רחמנא שבועה עילויה כי היכי דלודי ליה בכוליה, וגבי מלוה הוא דאיכא למימר הכי, אבל גבי פקדון מעיז ומעיז.		דאמר רבה:		! □									
ארבעה שומרין צריכין כפירה במקצת והודאה במקצת, ואלו הן: שומר חנם והשוואל, נושא שכר והשוכר.		תני רמי בר חמא:		□									
מאי טעמא דרמי בר חמא? שומר חנם, בהדיא כתיב ביה (שמות כ"ב) כי הוא זה. שומר שכר יליף נתינה נתינה משומר חנם. שואל, וכי ישאל - וי"ו מוסיף על ענין ראשון. שוכר, אי למ"ד כשומר שכר - היינו שומר שכר, אי למ"ד כשומר חנם - היינו שומר חנם.		רבא:		□									
הטוען טענת גנב בפקדון, אינו חייב עד שישלח בו יד מאי טעמא? (שמות כ"ב) ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו במלאכת רעהו, מכלל דאי שלח בה יד - מיחייב. למימרא, דבשלח בה יד עסקינן בעומדת על אבוסה שנו.		וא"ר חייא בר יוסף: אמר להו ר' חייא בר אבא, הכי א"ר יוחנן:		□									
דוקא בעומדת על אבוסה קאמר, אבל שלח בה יד קנה, ושבועה לא מהניא ביה כלום, או דלמא אפי' עומדת על אבוסה קאמר?		ר' זירא לר' חייא בר אבא:		^									
זו לא שמעתי, כיוצא בה שמעתי		א"ל: [ר' חייא בר אבא]		!									
הטוען טענת אבד ונשבע, וחזר וטען טענת גנב ונשבע, ובאו - עדים - פטור		דא"ר אסי א"ר יוחנן:		! □									
מ"ט? לאו משום דקנה בשבועה ראשונה.				!									
לא, הואיל ויצא ידי בעלים בשבועה ראשונה.		א"ל: [רבי זירא]		?									
הטוען טענת אבידה בפקדון ונשבע, וחזר וטען טענת גניבה ונשבע, ובאו עדים - פטור, הואיל ויצא ידי בעלים בשבועה ראשונה.		איתמר נמי, א"ר אבין א"ר אילעא א"ר יוחנן:		□									
הטוען טענת גנב בפקדון, כיון ששלח בו יד - פטור מאי טעמא? הכי קאמר רחמנא: ונקרב בעל הבית אל האלהים אם לא שלח ידו וגו', הא שלח ידו - פטור.		רב ששת:		□									
והלא שלש שבועות משביעין אותו: שבועה שלא פשעתי בה, שבועה שלא שלחתי בה יד, שבועה שאינה ברשותי, מאי לאו שבועה שלא שלחתי בה יד דומיא דשבועה שאינה ברשותי, מה שבועה שאינה ברשותי, כי מיגליא מילתא דאיתיה ברשותיה - חייב, אף שבועה שלא שלחתי בה יד, כי מיגליא מילתא דשלח בה יד - חייב		אמר ליה רב נחמן:		?									
לא, שבועה שלא שלחתי בה יד דומיא דשלח פשעתי בה, מה שבועה שלא פשעתי בה, כי מיגליא מילתא דפשע בה - פטור מכפל, אף שבועה שלא שלחתי בה יד, כי מיגליא מילתא דשלח בה יד - פטור מכפל.		אמר ליה: [רב ששת]		!									